

Arrest

nr. 289 911 van 6 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 april 2023.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en van hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat M. WARLOP.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij verzoeker zijn huidig zesde verzoek om internationale bescherming en verzoekster haar huidig vierde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk worden verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. In het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming besloot de commissaris-generaal tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad bij arrest nr. 174 582 van 13 september 2016.

De commissaris-generaal nam een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag inzake hun tweede verzoek. Deze beslissing werd vernietigd bij 's Raads arresten nr. 188 142 van 8 juni 2017 en nr. 188 143 van 8 juni 2017. Wederom nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Hun beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 195 247 van 21 november 2017.

Het Commissariaat-generaal besloot dat verzoeker zijn derde verzoek niet-ontvankelijk was. Hij stelde geen beroep in tegen deze beslissing.

In het kader van verzoeker zijn vierde verzoek en verzoekster haar derde verzoek nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid. Hun beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 218 391 van 18 maart 2019.

Het Commissariaat-generaal besloot dat verzoeker zijn vijfde verzoek niet-ontvankelijk was. Zijn beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 240 513 van 7 september 2020.

In het kader van zijn huidige verzoek verklaarde verzoeker dat zijn broer op 23 april 2022 om 22 uur opnieuw ontvoerd werd. Hij werd ontvoerd door vier gewapende en gemaskerde mannen terwijl hij aan het werk was. De daders hebben zijn familie niet gecontacteerd en geen eisen gesteld. Zijn familie diende klacht in bij de politie, voorlopig zonder resultaat. Hij vermoedt dat de ontvoering van zijn broer gebeurde om druk uit te oefenen op hemzelf. Door de ontvoering weet hij dat zijn problemen in Irak nog steeds actueel zijn. Ter staving van zijn huidige verzoek om internationale bescherming legt hij paspoorten, een USB-stick met daarop videobeelden van de ontvoering van zijn broer, en medische documenten neer.

In het kader van haar huidige verzoek verklaarde verzoekster dat de broer van verzoeker opnieuw ontvoerd werd.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen. In de bestreden beslissingen wordt op goede gronden gemotiveerd dat:

- de verklaringen die verzoekers heden afleggen betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het vluchtrelaas zoals uiteengezet in het kader van hun vorige verzoeken om internationale bescherming, aldus kan er geen geloof gehecht worden aan de nieuwe ontvoering van verzoekers broer.*

- uit de video niet kan worden afgeleid wie ontvoerd werd en waar en wanneer dit plaatsgevonden heeft. Verder strookt de video niet met de verklaringen van verzoeker.*

- de kopie van het paspoort van verzoekers broer H. niet aannemelijk maakt dat de persoon in de video, die niet duidelijk in beeld komt, daadwerkelijk verzoekers broer is.*

- de video en het paspoort niet aantonen dat verzoekers broer op 23 april 2022 daadwerkelijk ontvoerd werd.*

- hun paspoorten hun identiteit en afkomst uit Irak staven, dewelke niet in vraag gesteld wordt.*

- het medisch attest heeft geen betrekking op hun beschermingsverzoek*

- de veiligheidssituatie in veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, maar dat op basis van een grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers laten na het bewijs te leveren dat zij specifiek geraakt worden, om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Bagdad.

De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die de verzoekers aanbrachten in het kader van hun huidig volgend beschermingsverzoek, dat zij deze afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekers slagen er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

In tegenstelling tot wat verzoekers op algemene en weinig of niet ernstige wijze suggereren, wordt er door de commissaris-generaal weldegelijk een onderzoek gevoerd naar de ontvoering van zijn broer en de stukken dienaangaande, zoals blijkt uit de bestreden beslissingen, waarover zij geen ander licht werpen.

6. Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat aan hen de vluchtelingenstatus moet worden toegekend op basis van hun profiel als soenniet.

De Raad leest in de landeninformatie, zowel deze aangebracht door verweerder als deze geciteerd in het verzoekschrift, dat soennieten in Bagdad weliswaar grotere risico's lopen om slachtoffer te worden van meer individuele vormen van geweld begaan door sjiiitische milities, doch niet dat soennieten actueel in Bagdad het voorwerp zijn van groepsvervolging. Het loutere gegeven een soenniet in Bagdad te zijn, volstaat aldus op zich niet om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. Er kan uit de voorgelegde landeninformatie niet worden afgeleid dat de situatie in Bagdad dermate ernstig is voor soennieten dat verzoekers louter door hun geloofsstrekking dreigen te worden geviséerd of vervolgd (EUAA "Country Guidance note: Iraq" van juni 2022, p. 89-91).

De beoordeling van het risico op vervolging is bijgevolg afhankelijk van verzoekers hun individuele omstandigheden. Verzoekers moeten aldus concrete, op hun persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat in hun hoofde, omwille van hun soennitische geloofsovertuiging, een gegronde vrees voor vervolging bestaat bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst. Gelet op de ongeloofwaardigheid van hun vluchtmotieven en bij gebrek aan andere elementen, blijven verzoekers hiertoe in gebreke.

Waar in het verzoekschrift wordt gewezen op het feit dat soennitische namen vaak gelinkt worden aan IS, moet worden vastgesteld dat verzoekers niet aantonen dat zij deze problemen zouden ondervinden bij terugkeer. Evenmin maken zij aannemelijk dat zij zouden worden beschouwd als personen die geaffilieerd zijn met IS.

7. Verzoekers stellen dat: "Terugkeerders die een burgerlijk document verloren zijn riskeren worden in Irak terzijde gelaten en hebben geen toegang tot basisbenodigdheden. Ze kennen ook het risico tot arbitraire arrestaties en opsluitingen. Uiteindelijk bestaat er in hoofde van kinderen zonder geboorteaakte het risico om staatloos te worden. Dit risico dient daarom te worden onderzocht in hoofde van R. T. A.-B., geboren te xxx op 9 november 2015 en A. A.-B., geboren te xxx op 5 oktober 2017: (...)", en verwijzen hierbij naar een passage uit "UNHCR, "Access to civil documentation IDPs and IDP returnees in Iraq | 2022 – 2023". Verder stellen zij dat: "In tegenstelling tot haar plicht, voerde de verwerende partij geen

onderzoek naar het risico dat de familie loopt als deel van een specifieke sociale groep van terugkeerders.”.

Verzoekers kunnen de commissaris-generaal bezwaarlijk ernstig verwijten geen rekening te hebben gehouden met voorgaande elementen/zaken. Immers, verzoekers repten hier eerder met geen woord over tijdens hun interview op de Dienst Vreemdelingenzaken. Bovendien maken verzoekers geenszins aannemelijk, dat hun kinderen die in België geboren zijn niet zouden beschikken over een geboortakte. Uit het arrest van 25 september 2018 met nummer 209 994 blijkt daarentegen dat de kinderen beschikken over uittreksels van hun geboorteregister. Door louter te verwijzen naar algemene landeninformatie maken verzoekers aldus niet aannemelijk dat dit een nieuw element die kans aanzienlijk groter maken dat ze in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

8. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissingen en de informatie waarnaar gerefereerd wordt waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. De (internet)artikels omtrent o.a. de corruptie, de protesten van de bevolking tegen de Iraakse regering, de aanslagen ten gevolge van de spanningen tussen Amerikanen en Iraniërs, en de opkomst van ISIS, vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande en kunnen deze appreciatie niet ombuigen. Het loutere feit dat er nieuwe veiligheidsincidenten hebben plaatsgevonden, betekent op zich niet dat voormelde analyse achterhaald zou zijn. Verzoekers brengen geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarnaar gerefereerd wordt niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

9. In zoverre verzoekers hekelen dat in de bestreden beslissingen geen gewag wordt gemaakt van de impact van de sanitaire situatie ten gevolge van de Covid-19 pandemie, hoewel artikels de schrijvende gevolgen ervan aankaarten, zoals armoede, gebrek aan medische infrastructuur en middelen, en wijzen op de neveneffecten van de coronacrisis, waaronder de economische instorting door de daling van de olieprijs, wijst de Raad er vooreerst op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 17 maart 2015, nr. 11.153 (c)). Voorts komen verzoekers niet verder dan een algemene verwijzing naar de huidige algemene situatie in Irak zonder dit te betrekken op hun persoon. Verzoekers geven niet aan in welke mate de economische crisis in Irak hen persoonlijk treft. Ten overvloed wijst de Raad er nog op dat socio-economische overwegingen slechts relevant zijn in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In casu zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hoofde van verzoekers suggereren.

10. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 22 mei 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1571 legt de eed af en tolkt Arabisch

De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP stelt dat zij wel degelijk nieuwe elementen hebben aangebracht: videobeelden van een bewakingscamera van de ontvoering van hun (schoon-)broer, hun risico als soenniet op vervolging, hun terugkeer-risico. Zij vragen herziening van de bestreden beslissingen. Ze laten een brief van Fedasil zien waarbij gesteld wordt dat zij op 30 juli '23 het opvangcentrum dienen te verlaten maar stellen dat ze inmiddels al zo'n 8 jaar in België leven met afwisselende periodes van opbouwen van een leven hier en dan weer niet, hun drie kinderen zijn hier geboren en getogen. Ze weten niet waarheen te kunnen, zitten administratief vast, een terugkeer is zeer moeilijk. Ze stellen dat hun kinderen geen Arabisch spreken en dat hun kinderen een recht op verblijf hebben. Ze stellen dat ze toch moeilijk kunnen proberen om terug te keren naar Irak met hun drie kinderen om na te gaan of het al dan niet gevaarlijk is in Irak voor hun kinderen.”

4.1. In het licht van voormeld betoog ter terechtzitting dient vooreerst te worden aangestipt dat het verzoek tot horen er niet toe strekt onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de betrokkene echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren, noch heeft het betoog ter terechtzitting dit tot doel. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092).

De door de verzoekende partijen ter terechtzitting aangehaalde elementen aangaande hun (opvang)situatie en verblijf in België betreffen elementen die irrelevant zijn bij de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming en aldus geen elementen vormen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor een internationale beschermingsstatus in aanmerking komen. Het leven, de situatie en de integratie van de verzoekende partijen en hun kinderen in België houden immers geen verband met een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in hun land van herkomst, minstens tonen zij dit niet *in concreto* aan.

Waar de verzoekende partijen ter terechtzitting nog toevoegen dat een terugkeer zeer moeilijk is en ze toch moeilijk kunnen proberen om terug te keren naar Irak met hun drie kinderen om na te gaan of het al dan niet gevaarlijk is in Irak voor hun kinderen, kan dit betoog, nog daargelaten de vaststelling dat de bestreden beslissingen geen verwijderingsmaatregelen bevatten, geenszins volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst daadwerkelijk zouden dreigen te worden geviséerd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De verzoekende partijen dienen zulks *in concreto* aannemelijk te maken en zij slagen hierin, zoals eveneens hierna zal blijken, niet.

Waar de verzoekende partijen ter terechtzitting nog poneren dat hun kinderen een recht op verblijf hebben, zetten zij niet *in concreto* uiteen waaruit dit zou blijken, noch tonen zij dit aan. Voormeld betoog houdt dan ook geenszins een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet in dat de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoekende partijen in aanmerking komen voor internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van diezelfde wet. In zoverre verzoekers met hun betoog ter terechtzitting dat hun kinderen hier geboren zijn en ze geen Arabisch spreken, willen

argumenteren dat ‘verwesterde Irakezen’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de Raad als volgt. Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Irakezen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Irak. Evenwel is de groep zeer divers, zowel wat betreft achterliggende motieven en oorzaken van verwestering, alsook de mate en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ten slotte ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Irakezen’ in het betrokken land een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu elk van deze ‘verwesterde Irakezen’ zijn eigenheid behoudt (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Irak. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in hun regio van herkomst in Irak. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Irakezen’ niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden. Verder oordeelt de Raad dat een westerse levens- of kledingstijl op zich geen godsdienstige of politieke overtuiging vormt. De vervolgingsgronden ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’ handelen beide over kenmerken die zodanig fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. De bescherming die op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienst’ of ‘politieke overtuiging’ wordt geboden omvat dan ook slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (zie in deze zin HvJ 5 september 2012, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, pt. 70-71). Bijgevolg besluit de Raad dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levens- en kledingstijl in beginsel geen afdoende reden is om als vluchteling te worden erkend, tenzij de verzoekende partijen aannemelijk maken dat hun westerse gedragingen een uiting vorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Verzoekers geven nergens blijk, dat hun of de voorgehouden verwestering van hun kinderen is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging die bijzonder belangrijk is voor hen om hun (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. De kinderen van verzoekers zijn bovendien te jong om zelf al een uitgesproken mening te kunnen hebben over het behoren tot een bepaalde religie. Dezelfde bemerking kan worden gemaakt met betrekking tot een bepaalde politieke overtuiging. De kinderen van verzoekers geven, gezien hun zeer jonge leeftijd, geen blijk van enig maatschappelijk bewustzijn in die zin. Verzoekers beperken zich tot een summiere en algemene verwijzing naar het gegeven dat zij sinds hun kinderen hier geboren zijn, geen Arabisch spreken en ze een recht op verblijf hebben. Zij tonen hiermee echter niet op concrete en pertinente wijze aan dat zij door hun verblijf, scholing en integratie – die overigens niet concreet wordt toegelicht – in België dermate verwesterd zouden zijn dat zij zich niet meer zouden willen of kunnen schikken naar de vigerende wetten, normen en gebruiken in de Iraakse samenleving, noch dat zij omwille van bepaalde opvattingen problemen zouden ondervinden bij terugkeer. Met het loutere algemene betoog van verzoekers, maken zij niet aannemelijk dat de voorgehouden verwestering van die aard is dat zij een kenmerk uitmaakt van hun persoon dat nog moeilijk kan worden gewijzigd waardoor zij zich onmogelijk kunnen conformeren aan de vigerende normen en gebruiken in de Iraakse samenleving en hun leven aldaar niet opnieuw kunnen opnemen. Voorts lichten verzoekers niet concreet toe waarom hun voorgehouden verwestering er in hun geval toe zou kunnen leiden dat hen een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegeschreven bij terugkeer. Evenmin lichten zij concreet toe waarom hen een “deviating morality” zou worden toegeschreven. Verzoekers maken niet aannemelijk dat zij uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen kenmerken hebben, minstens maken zij niet aannemelijk dat zij deze niet kunnen veranderen, of dat dat niet redelijkerwijs van hen mag worden verwacht (HvJ 5 september 2012, gevoegde C-71/11 en C-99/11, pt. 71; HvJ 7 november 2013, gevoegde zaken C-199/12, C-200/12 en C-201/12; pt. 71). Immers zijn bepaalde (her)aanpassingen aan de in Irak heersende culturele normen en waarden niet onoverkomelijk en tonen verzoekers niet aan dat een persoonlijke aanpassing van hun kinderen hieraan fundamentele rechten zou schenden in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet, met name van artikel 15, lid 2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en artikel 1 van het EU-Handvest dat stelt dat de menselijke waardigheid onschendbaar is en moet worden geëerbiedigd en beschermd, noch dat een persoonlijke aanpassing zou leiden tot ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.2. De verzoekende partijen betogen ter terechtzitting tevens dat zij wel degelijk nieuwe elementen hebben aangebracht: videobeelden van een bewakingscamera van de ontvoering van hun (schoon)broer, hun risico als soenniet op vervolging en hun terugkeerrisico. Zij vragen herziening van de bestreden beslissingen.

Uit voormeld betoog blijkt dat de verzoekende partijen verwijzen naar elementen waarop middels voormelde beschikking reeds werd geantwoord. De verzoekende partijen menen dat zij wel degelijk nieuwe elementen hebben aangebracht waarmee zij aangeven het niet eens te zijn. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er echter nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekers om internationale bescherming in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. Uit voormelde beschikking blijkt dat de verzoekende partijen er niet in slagen dergelijke elementen aan te reiken. Tevens worden de redenen die leidden tot dit besluit uiteengezet. De verzoekende partijen gaan hier niet *in concreto* op in, laat staan dat zij concrete elementen aanreiken die hier een ander licht op werpen. De verzoekende partijen kunnen de beoordeling immers niet ombuigen door een loutere algemene opsomming te geven van elementen die zij reeds hebben aangevoerd en louter op algemene wijze te poneren dat zij wel degelijk nieuwe elementen hebben aangebracht. Zij brengen bijgevolg geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissingen en in voormelde beschikking wordt aangegeven en kunnen niet worden bijgetreden in hun vraag tot "*herziening van de bestreden beslissingen*".

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen. Bijgevolg brengen de verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS